

Hồi 90

Ôm Cây Chờ Thỏ

Hồ Dược Sư cười vang:

- Phàm gái đẹp, hầu hết đều thông minh, phu nhân kia kém chi liễu đầu họ Tô ?

Bạch Phu Nhân hất mặt:

- Không ngờ hơn mười năm qua, người lại học thêm cái lối vuốt mông ngựa ! Già rồi mà vẫn còn nói phỉnh nói phơ, trơ trên lăm đấy nhé !

Tuy nhiên, bà vẫn cười.

Nữ nhân nào nghe người ta tâng bốc mình là mình thông minh, là xinh đẹp, là trẻ trung mà không biết khoái ?

Nàng nào càng chống chế, lại càng khoái nhiều hơn.

Cho nên, trước khi tiếp cận nữ nhân, nam nhân phải học cái khoa tán, không biết tán thì đừng hòng dự bất cứ hội hái hoa nào.

Hồ Dược Sư bật cười ha hả, tiếp:

- Về cái khoa cơ quan, tin tức, thực tình rất mù mờ, cho nên, ta không dám đi loạn trong cái khu cấm địa đó, ta tìm một chỗ mà nấp. Một lúc sau ta thấy Ngụy Ma Y trở lại với một tiểu tử, hắn đưa tiểu tử đó đến tận gốc cây mà ta ẩn nấp trên tầng cao, hắn điểm huyết tiểu tử, rồi treo lên.

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Thảo nào mà từ xa xa, ta chẳng nghe tiếng mắng oang oang ! Hắn là tiểu tử đó mắng Ngụy Ma Y !

Hồ Dược Sư gật đầu:

- Đúng vậy ! Ta muốn xuất hiện hỏi tiểu tử, cho biết hắn ta là ai, ngờ đâu lúc đó có khách trong rừng bước ra, trong số đó, ta nhận ra được một người.

Bạch Sơn Quân trở mắt:

- Ai ?

Hồ Dực Sư đáp:

- Cái lão giết vợ nấu nướng mà ăn ! Người ta gọi là Bất Ngật Nhân Đầu đó ! Y tên là Lý Đại Chủy.

Bạch Sơn Quân kinh hãi:

- Lão ta đã ra khỏi sơn cốc rồi ?

Bạch Phu Nhân vội hỏi:

- Lý Đại Chủy quen tiểu tử đó à ?

Hồ Dực Sư gật đầu:

- Họ nhận ra nhau ngay !

Bạch Phu Nhân cau mày:

- Tiểu tử đó có hình dáng như thế nào ?

Hồ Dực Sư trầm ngâm một chút:

- Dưới hai mươi tuổi, vóc bằng ta, mặt đầy vết sẹo, đáng lẽ phải xấu lắm, song chẳng biết tại sao, hắn có vẻ ưa nhìn ghê ! Ai nhìn hắn, cũng thích hắn.

Rồi y hỏi lại:

- Người nhận được hắn ?

Bạch Phu Nhân lắc đầu:

- Không nhận được, song ta đoán ra hắn là ai !

Hồ Dực Sư chớp mắt:

- Ạ ?

Bạch Phu Nhân tiếp:

- Gần đây, trên giang hồ có xuất hiện một tiểu ma tinh, nói là gì gì ngư đó, chừng như là Tiểu ... Tiểu Linh ... Tiểu Linh Ngư, võ công của hắn không cao lắm, nhưng về quỷ quái thì chẳng một ai sánh bằng. Kẻ nào chạm vào hắn thì sớm hay muộn, không nhiều lần thì ít nhất cũng một lần bị hắn lừa. Giang Biệt Hạc kia nghe đến tên hắn còn phải nhức đầu thay, huống hồ kẻ nào khác !

Hồ Dực Sư trầm ngâm một chút, đoạn cười nhẹ:

- Đúng rồi, tiểu tử đó đúng là con người do người vừa mô tả. Hắn là con quỷ tinh linh, Ngụy Ma Y lợi hại như thế, cũng phải bị hắn lừa.

Bạch Sơn Quân chen vào:

- Nhưng, người đó có liên quan gì đến Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Hồ Dực Sư hỏi lại:

- Ta hỏi người, hiện tại trên giang hồ, có mấy kẻ biết được bí mật của môn công Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Bạch Phu Nhân đáp:

- Biết, thì cũng có mấy người, song nói ra được, thì từ lâu rồi, chẳng có một ai.

Hồ Dực Sư mỉm cười:

- Phải đó, tuy nhiên, hiện tại ta có phương pháp bắt buộc một trong những người biết đó nói ra !

Bạch Phu Nhân hỏi:

- Người định bắt buộc ai ?

Hồ Dực Sư đáp:

- Tô Anh !

Bạch Phu Nhân thở dài:

- Người định buộc nàng khai ra, thì khác nào người muốn cho cái miệng của một chiếc bình nói năng như miệng người !

Hồ Dực Sư chớp mắt:

- Người không tin ?

Bạch Sơn Quân cười vuốt:

- Ai thì ta không biết, chứ người thì nhất định là phải có biện pháp, và cái biện pháp của người hẳn phải hữu hiệu !

Bạch Phu Nhân lại thở dài:

- Thôi được, ta tin người. Nhưng mà cái biện pháp đó như thế nào, người thử nói cho ta nghe xem !

Hồ Dực Sư trầm giọng:

- Biện pháp của ta nằm gọn nơi thân mình của tiểu tử gì gì ngu đó !

Bạch Phu Nhân cau mày:

- Phương pháp gì kỳ thế ? Ta chẳng hiểu nổi rồi ! Cái chi mà có tiểu quỷ trong đó ?

Hồ Dực Sư giải thích:

- Liễu đầu họ Tô quá say mê Tiểu Linh Ngư, nếu chúng ta uy hiếp được hắn, thì vô luận chúng ta bảo gì, liễu đầu cũng nghe theo.

Bạch Phu Nhân lắc đầu:

- Ta chỉ sợ không hiệu quả ! Theo ta biết thì Tô liễu đầu có cái tâm cứng như đá, trên thế gian này, chẳng có một nam nhân nào nung cho quả tim đó cháy nát thành vôi nổi !

Hồ Dực Sư cười nhẹ:

- Vô luận cái tâm cứng rắn của nữ nhân nào cũng có cách làm cho dao động cả. Có điều, chúng ta phải biết chọn đúng người, đúng việc và nhất là đúng lúc. Sao người không nhớ lại trường hợp của mình ? Chẳng phải là người làm dao động con tim bằng đá của lão Bạch đó sao ?

Bạch Phu Nhân cười tít:

- Người đem trường hợp của một nam nhân với một nữ nhân, khác hẳn trường hợp của liễu đầu với tiểu quỷ ! Người định vượt mông ta đó phải không ?

Hồ Dực Sư mỉm cười:

- Dẫn chứng như vậy để đề cập luôn đến trường hợp của người chứ ! Người quên rằng, có lúc người cũng say mê lão Bạch không tưởng nổi, giả như lão Bạch chết bất ngờ, người cũng dám chết theo hắn lắm !

Bạch Phu Nhân xí một tiếng:

- Sai ! Sai một cách ngu ngốc ! ta mà sai mê lão quỷ ấy ? Bất quá ta thương hại lão ấy thôi !

Hồ Dực Sư cười hì hì:

- Còn ta, người có thương hại cho ta chẳng ?

Đôi đàng trừng, liếc nhau mấy lượt.

Bạch Sơn Quân cười khan mấy tiếng, khỏá lấp cuộc đối thoại nhảm nhí đó làm cho y rất bực mình.

Y thốt:

- Vô luận cái kế đó có hiệu quả hay không hiệu quả, chúng ta cũng cứ thi hành thử, biết đâu sẽ có may mắn ?

Hồ Dực Sư cao giọng:

- Nhất định là phải có may mắn ! Ta dám đảm bảo với các người !

Bạch Phu Nhân còn hoài nghi:

- Lừa cho được liễu đầu vào tròng, ta nghĩ chẳng phải là việc dễ đâu nhé, chỉ sợ các người nuôi mộng thôi !

Hồ Dực Sư bật cười ha hả:

- Lưới, đã có sẵn rồi, còn thiếu người giăng lưới. Phần việc này, phải nhờ đến mẹ Bạch mới được !

Bạch Phu Nhân chịu liền, liếc xéo Hồ Dực Sư rồi thốt:

- Người yên trí ! Ta rất thích đối phó với cái bọn nam nhân ương ngạnh, chứ còn lũ háo sắc, chúng như ruồi, khỏi cần quyến rũ chúng cũng bám theo nơi nào có ngọt.

Có lưới, có người rồi, cả ba tìm chỗ giăng ra, chờ con cá lội vào.

oOo

Hoa Vô Khuyết từ lâu lẩm rồi, vẫn còn ngồi tại chỗ, vẫn si si đại đại, nhìn hẩn, không ai ngờ rằng đó là một con người còn sống, một con người bằng xương bằng thịt.

Hẩn bất động, ngay cả hơi thở cũng chẳng làm phập phồng lồng ngực, đến đôi mắt cũng chẳng buồn chớp.

Lúc Giang Ngọc Lang và Thiết Bình Cô vừa bước qua ngưỡng cửa nhà, chưa vào khuất bên trong, thì ở bên ngoài, Hồ Dực Sư tạt lưới tán đôi đũa rất đẹp của nàng.

Nàng nghe rõ cuộc đối đáp nham nhở đó, tự nhiên rồi lệ tủi hận trào mi, tuôn thành giòng.

Giang Ngọc Lang cười hì hì, thốt:

- Nữ nhân chỉ sợ mình không có mị lực quyến rũ nam nhân đến sai mê điều đứng, hiện tại người có cái mị lực đó, người đã câu hồn dẫn phách bọn đó, thì đáng lý người phải hãnh diện chứ, sao lại tủi hờn. Có cái gì làm cho người khó chịu đâu ?

Thiết Bình Cô rít qua nức nở:

- Người không thể nói một câu bằng tiếng người sao ? Người quen cái ngôn ngữ cầm thú rồi sao ?

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Bất quá ta chỉ an ủi người thôi, chứ thực ra thì, một người đổ cả biển lệ cũng chẳng ích lợi gì ! Đừng bao giờ nên đổ lệ, bởi đổ lệ là một việc hết sức vô ích !

Đó !

Thiết Bình Cô muốn hẳn nói thứ ngôn ngữ của con người thì hẳn nói.

Nàng còn đòi hỏi chi nữa chẳng ?

Thiết Bình Cô chụp tay hẳn, bóp mạnh, run run giọng hỏi:

- Tại sao chúng ta không thừa cơ hội này mà thoát đi ?

Giang Ngọc Lang nhếch nụ cười khổ:

- Người xem kỹ, ta có thể đi được chẳng ?

Thiết Bình Cô trầm giọng:

- Thì ta công người !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Nếu người trốn một mình, thì may ra còn thoát được, nhưng chỉ độ ba bốn dặm đường thôi, sau đó người sẽ lại bị bắt lại như thường. Còn như người công ta, thì cả hai không đi xa hơn nửa dặm đâu !

Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Ít nhất, người cũng phải thử xem chứ ? Được thì tốt, không được thì trở lại đây !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Phàm thử một việc gì là mình không tin tưởng thành công. Nghi mà không thành công mà còn làm thì đúng là ngu ngốc. Ta không thích làm kẻ ngu ngốc, nên chẳng bao giờ chịu làm thử bất cứ việc gì. Nắm được nhiều yếu tố giúp thành công, họa may ta mới bắt tay vào việc, ngược lại thì đừng hòng !

Thiết Bình Cô cau mày:

- Vậy ... người muốn sao ?

Giang Ngọc Lang buông từng tiếng:

- Chờ ! Chờ một cơ hội ! Nhẫn nại, chứ không thể chết vì thất bại !

Hắn điểm nhẹ một nụ cười, đoạn tiếp:

- Người biết chăng, về đức tính nhẫn nại, ta tưởng trên đời này chẳng một kẻ nào sánh được với ta !

Hắn nói đúng !

Hắn nham hiểm thật, song hắn nhẫn nại già lắm, bằng cứ là hắn đã dự mưu một lần, định trốn thoát khỏi tay Tiêu Mê Mê, nếu chẳng có đức tánh nhẫn nại già, thì làm gì hắn đào lỗ, hắn tích trữ vật thực trong hầm cứt ? Một công trình thực hiện trong một chỗ thúì hôi ?

Và cũng nhờ đức tính đó, hắn thoát chết hơn một lần !

Thiết Bình Cô cúi đầu, chẳng nói gì nữa.

Giang Ngọc Lang hướng qua Hoa Vô Khuyết, thốt:

- Chúng ta, tuy trước kia là oan gia đối đầu, song hiện tại thì là đôi nạn nhân đồng cừu mà là những kẻ đồng bệnh tương liên, hà huống chúng ta lại là bằng hữu trong cơn tao ngộ đầu tiên ?

Nói như hắn, là chung quy cả hai cũng vẫn là bằng hữu, nếu có sự đối đầu, nếu cái chuyện oan nghiệt giữa nhau thì chỉ có vạ bất đắc dĩ mà có, có tạm thời mà thôi.

Hoa Vô Khuyết là pho tượng gỗ, còn nghe Giang Ngọc Lang nói gì ?

Giang Ngọc Lang cứ cười, cứ tiếp:

- Cho nên, ta muốn rằng, trước mặt ta, người không nên giả vờ, bởi ta biết rõ người chỉ giả vờ mà thôi ! Người có thể lừa được tất cả mọi người, song người không qua mặt ta nổi đâu !

Hoa Vô Khuyết vẫn bất động.

Giang Ngọc Lang lại cười, lại tiếp:

- Ta không ngờ người thông minh đến mức độ đó ! Nếu người không giả vờ, thì vợ chồng già đó sẽ dùng hết thủ đoạn để bức người phải cung khai bí mật về Di Hoa Tiếp

Ngọc. Cuối cùng rồi người cũng phải nói, từ cái nín đến cái nói người phải chịu hành hạ tàn bạo, sau khi người nói rồi, người cũng chết luôn.

Chùng như mí mắt của Hoa Vô Khuyết có nhích động.

Giang Ngọc Lang hy vọng, tiếp luôn:

- Tuy nhiên, người nên hận người, hận vì người đem cái sự bí mật đó tiết lộ với Tô Anh. Vì tự hận, mà người nhất định nín luôn, người dám nín mãi mãi.

Nhưng, Hoa Vô Khuyết bất động như thường, trên gương mặt, chẳng có một biến đổi nào, chứng tỏ hẳn có nghe, có dao động.

Giang Ngọc Lang quay qua Thiết Bình Cô, bảo:

- Người bước tới xem, con cộp cái đó có điểm huyết hẳn hay không ?

Thiết Bình Cô bước tới, quan sát.

Một phút sau, nàng đáp:

- Có, huyết Phục Thổ trên bộ kinh Dương Minh, ở tay chân, luôn cả huyết Đại Hoàn, trên bộ kinh Thái Âm.

Ai bị điểm vào hai huyết đạo đó, thì đừng hòng làm một cử động nhỏ.

Giang Ngọc Lang hướng sang Hoa Vô Khuyết, tiếp:

- Người thấy đó, đúng là vợ chồng Bạch Sơn Quân không an tâm về người rõ ràng mà ! Cho nên, họ không ngần ngại điểm vào hai huyết Phục Thổ và Đại hoàn. Nếu người thực sự si dại, thì khi nào họ phí công điểm huyết làm chi ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Hẳn có nghe, có hiểu người nói chi đâu, hà tất phải nói mãi ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Hẳn có nghe, có hiểu hay không, ta vẫn cứ nói như thường.

Dừng lại một chút, hẳn tiếp luôn:

- Chỉ cần người chọn lựa, trong công phu Di Hoa Tiếp Ngọc, một hai chiêu nào đó, cho ta biết. Lập tức ta giải khai huyết đạo cho người, ta giúp người chạy đi.

Thiết Bình Cô thở dài:

- Sao người không nghĩ là nếu hẳn nghe người nói, hẳn hiểu người nói gì, thì chẳng lẽ hẳn chịu tiết lộ với người ?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Giả như ta bảo hấn nói toàn bộ công phu đó, thì đương nhiên hấn không nói rồi. Nhưng ta chỉ cần hấn tiết lộ một vài phần thôi, để đổi lấy mạng sống của hấn, thì hấn cũng có thể tiết lộ lắm chứ ? Bởi, sự đánh đổi đó rất hợp lý chứ, hấn có thiệt thòi chi đâu ?

Thiết Bình Cô cười khổ:

- Dù cho hấn không thực sự si đại, chỉ sợ hấn cũng không còn sức lực mà chạy trốn !

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Với võ công của hấn, dù công lực có tiêu hao tám chín phần, đánh nhau thì hấn không làm nổi, chứ chạy đi thì hấn dư làm ! Hà huống còn có ta, ta sẽ cầm chân vợ chồng Bạch Sơn Quân, giúp hấn rộng thì giờ chạy đi ?

Thốt đến đoạn đó, hấn đưa mắt nhìn sang Hoa Vô Khuyết, nhìn một thoáng thôi.

Hoa Vô Khuyết vẫn bất động.

Như vậy là hấn không nghe, không hiểu !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Cũng được ! Người không tin ta thì thôi ! Nếu có một cơ hội nào đó, người rơi vào tay ta, thì ... lúc ấy ...

Hấn dừng câu nói đột ngột, rồi luôn miệng rên đau.

Hấn vừa trông thấy Bạch Phu Nhân.

Chẳng những có chỉ có một Bạch Phu Nhân, mà cả Bạch Sơn Quân lẫn Hồ Dực Sư cùng vào với bà.

Bà bước đến trước mặt Giang Ngọc Lang, điểm một nụ cười, hỏi:

- Hiện tại người nghe đau nhiều lắm phải không ?

Giang Ngọc Lang vừa rên, vừa gật đầu:

- Đau ! Đau không tưởng nổi phu nhân ơi !

Bạch Phu Nhân đưa tay bóp bóp nơi đầu vai hấn hỏi tiếp:

- Ta làm như vậy đó, người có bớt đau chẳng ?

Giang Ngọc Lang nhăn mặt:

- Còn ! Đau vẫn hoàn đau, đau như thường, chẳng bớt chút nào cả, phu nhân ơi !
Bồng hấn ạ lên một tiếng:

- Mà chừng như có bớt chút ít, phu nhân ơi !

Hấn vọt kêu rống lên như heo bị chọc tiết.

Bạch Phu Nhân ngẫm dồn công lực ra tay, công lực chuyển sang hấn, hấn làm sao chịu nổi áp lực đó ? Dù hấn vờ, hấn chỉ vờ nửa phần thôi, cò có đau thật đến nửa phần, cái nửa phần đó bị chân lực của Bạch Phu Nhân đánh tan, chân lực của Bạch Phu Nhân theo huyết đạo đầu vai xâm nhập vào mình, chạy đến đâu là nơi đó như bị trăm ngàn mũi kim chích mạnh, chích tại những khớp xương.

Hấn có là xương đồng thối sắt cũng không làm sao chịu nổi.

Bạch Phu Nhân vẫn cười, nụ cười của bà hoà dịu hơn nụ cười của một từ mẫu.

Giọng của bà êm nhẹ như ru:

- Người có thấy khoan khoái hơn trước chăng ?

Trời ! Hấn rống lên như heo bị đâm thủng yết hầu, mà bà ta lại hỏi là có khoan khoái hơn trước chăng !

Giang Ngọc Lang hét lên:

- Buông tay đi phu nhân ! Đệ tử van cầu phu nhân ! Văn bối van cầu phu nhân.

Thiết Bình Cô vọt mình tới, đâm sầm vào Bạch Phu Nhân như muốn liều mạng với bà.

Bạch Sơn Quân xuất thủ nhanh hơn điện chớp, chụp cánh tay nàng, xéo qua một bên, cười hì hì, hỏi:

- Cô nương xinh đẹp kia, ghen phải không ?

Thiết Bình Cô rít lên:

- Hấn chưa làm gì đắc tội với quý vị mà ! Sao các vị lại hành hạ hấn như vậy chứ ?

Bạch Phu Nhân mỉm cười:

- Người đau lòng ?

Thiết Bình Cô dậm chân:

- Các vị muốn đối xử như vậy với hấn, thì trước hết hãy giết tôi đi !

Bạch Phu Nhân vẫn cười:

- Bất quá ta nắn nốt xương hấn, thề mà người đau lòng thái quá, giả như ta giết hấn, thì người đau lòng đến mức độ nào ? Chắc là người phải điên mất !

Thực ra, lúc đó Thiết Bình Cô cũng muốn điên rồi, đợi gì đến khi Giang Ngọc Lang bị giết ?

Nàng hét lên:

- Các vị không thể làm như vậy ! các vị không nên ...

Bạch Phu Nhân điềm nhiên hỏi:

- Người muốn ta buông tha cho hấn ?

Thiết Bình Cô gật đầu.

Bạch Phu Nhân mơ màng một chút:

- Chỉ cần người bằng lòng làm cho bọn ta một việc, là ta buông tay lập tức !

Thiết Bình Cô không suy nghĩ:

- Tôi đáp ứng ! Tôi đáp ứng ...

Bạch Phu Nhân hơi nghiêm sắc mặt một chút:

- Vô luận là chuyện gì ? Người cũng bằng lòng làm việc chứ ?

Thiết Bình Cô gật đầu nhanh:

- Miễn là phu nhân buông tay, dù phu nhân bắt tôi làm việc gì, tôi cũng sẵn sàng làm. Điều đó không quan hệ !

Bạch Phu Nhân thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta không ngờ mãnh lực tình yêu giữa nam nữ lại ghê gớm đến như vậy, khi yêu, người ta dám hy sinh đến cả tính mạng ! Chưa biết sẽ làm như thế nào mà dám đáp ứng, thì có khác nào đem sinh mạng làm vật đổi trao ?

Rồi bà buông tay.

Hoành tay, bà tát yêu và má Giang Ngọc Lang, cười hì hì tiếp:

- Tiểu tử có phúc quá, mà cũng có tài ghê ! Làm cho một nữ nhân dám lấy thân bảo đảm một sự an toàn cho người, kể ra cũng có thủ đoạn đấy nhé !

Hồ Dực Sư chen vào:

- Tô Anh mê say Tiểu Linh Ngự, theo ta thấy, thì cái mức độ cao hơn cô nương này nhiều !

Bạch Sơn Quân cười lớn:

- Nếu vậy thì cái chương trình hành sự của chúng ta rất hay, và chắc chắn là chúng ta sẽ thu thập một kết quả đúng mong ước !

Hồ Dực Sư gật gù:

- Cái đó thì chắc rồi !

Bạch Phu Nhân nguýt xéo Bạch Sơn Quân:

- Người có thấy cái kế nào của ta mà chẳng thành công chẳng ?

Bạch Sơn Quân cười hề hề:

- Phải ! Phải ! Về mưu kế, thì phu nhân là nhất rồi ! Từ bao giờ đến bây giờ, chẳng khi nào mưu sự mà bất thành ! Chẳng khi nào !

Bạch Phu Nhân lại hứ một tiếng:

- Còn người, về sự vượt mông ngựa, người là nhất rồi ! Hiện tại, người ở lại đây, đôi nam nữ đó, luôn gã si dại kia, giao hết cho người !

Bạch Sơn Quân gật đầu nhanh:

- Yên trí đi phu nhân !

Thiết Bình Cô gục đầu lên mình Giang Ngọc Lang, khóc rấm rức.

Bạch Phu Nhân nắm tay nàng, bảo:

- Đi theo ta thôi ! Người nên nhớ là nhất nhất cái gì cũng phải nghe lời ta, nếu người phá hoại công việc của ta, thì tình lang của người sẽ chết thảm đấy !

oOo

Trong lòng như có lửa đốt, lửa bốc cao ngọn, song Tiểu Linh Ngự lại không bước gáp.

Chàng biết, bước gấp cũng chẳng ích lợi gì, bước gấp là không lưu ý đến những gì chung quanh, hiện tại thì chàng cần lưu ý đến cả những cái nhỏ nhặt, những cái đó rất có thể giúp chàng truy ra manh mối.

Đêm đã qua, bóng đêm rút mất rồi, nhưng nửa phần núi bị sương mờ bao phủ, chàng cố giương mắt nhìn cũng chẳng thấy được cảnh vật xa xa, có thấy chẳng thì bất quá là những hàng cây giăng thành vệt dài, xam xám, nơi cao, nơi thấp bất đồng.

Cả một cảnh cây, hấn cũng không chẳng phân biệt được qua lớp sương mờ đó !

Đừng nói là một cảnh cây, cả đến những dấu hiệu do bọn Cáp Cáp Nhi, Lý Đại Chủy lưu lại, chàng cũng hết sức khó khăn mới nhận ra, dù chàng cố hết sức mắt, tìm ở mỗi thân cây sát bên chàng.

Tìm thấy các dấu hiệu đó, chàng thấy khó ngang với việc lên trời.

Nhưng cái khó chẳng bao giờ làm cho chàng nản chí, trái lại, nó giúp chàng luyện trâm tính khí bình tịnh.

Trước hết, chàng đến một ngọn suối, rửa mặt mày, rửa những vết dơ trên y phục, rồi định tâm tinh thần, điều tức một lúc, xem thương thế của mình đã giảm được mấy phần.

Chàng thọ thương, không nặng lắm, điều làm cho chàng quan tâm, là chất độc nhiễm vào người.

Vận chuyển chân khí lưu hành quanh thân thể một vòng, chàng không thấy chi lạ, so với tình trạng trước khi thọ thương, bất quá bị treo hơi lâu một chút nên đôi chân tê dại.

Chàng điểm một nụ cười, lẩm nhẩm:

- Liễu đầu đó cứ lải nhải là thương thế của ta nghiêm trọng lắm ! Ta biết, nàng dọa ta, không để cho ta đi ... Ái da ! Nữ nhân, kẻ nào tin lời nữ nhân, kẻ đó suốt đời chỉ làm tên nô lệ cho bọn chúng !

Nhớ đến cái tình ý của Tô Anh, rất dịu ngọt với chàng, chàng nghe lòng mát rượi, vô luận làm sao, một nam nhân biết mình bị nữ nhân yêu, nam nhân đó cũng khoái, không khoái nhiều cũng khoái ít !

Động của Ngụy Vô Nha ở tại phía Tây, ẩn khuất trong một khu rậm rạp.

Tiểu Linh Ngư không sợ trời, không ngán đất, nhưng đã nếm cái khổ do Ngụy Vô Nha dành cho thì không khỏi ngán sợ lão.

Do đó chàng không dám đi thẳng về hướng Tây.

Ngồi bên bờ suối trên một tảng đá lớn, chàng xuất thần một lúc lâu, tự hỏi làm các nào để tìm Hoa Vô Khuyết.

Bỗng chàng thấy vật gì đó từ trên đầu suối theo dòng nước trôi xuống.

Bởi chàng lập tâm chẳng bỏ qua một sự kiện nhỏ nhặt nào hiện ra trước mắt, thì hiện tại chàng fi chàng lờ đi vật đó.

Lập tức, chàng bẻ một cành cây, bước đến sát bờ, vớt vật đó lên.

Thì ra, vật đó là một chiếc quần của nữ nhân. Quần có thêu hoa, đường thêu rất khéo. Người mặc thứ quần đó hẳn phải thuộc danh gia thế tộc !

Nhưng, lưng quần bị xé, dường tượng nữ nhân nào đó bị người dùng bạo lực mà uy hiếp.

Tiểu Linh Ngư cau mày, trầm nghĩ:

- Một việc như vậy xảy ra trong núi sâu ? Nữ nhân nào mặc thứ quần đó vào tận nơi này ? Nữ nhân gặp bọn quỷ háo sắc nào ?

Chàng cho rằng đệ tử của Ngụy Vô Nha làm nên việc đó, nhưng lại nghĩ, động phủ của lão ở tận phía Tây, mà nguồn suối lại hướng Đông, như vậy là không phải bọn đệ tử của lão chủ động rồi !

Đúng lúc đó, một vật nữa trôi xuống, cũng màu hồng.

Một chiếc giày thêu của nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư cười, mắng:

- Tiểu tử nào khá lắm ! Cởi quần người ta, chưa cho là đủ, lại còn cởi luôn giày ! Chẳng lẽ hẳn muốn ngửi cái mùi chân của nữ nhân ? Chân mang giày vớ, nếu có mùi thì chua chua, hôi hôi, thích thúc gì mà hẳn muốn ngửi ?

Chàng đoán là sự việc không thể có liên quan với Hoa Vô Khuyết, bởi lẽ thứ nhất, Hoa Vô Khuyết không mặc thứ quần đó, lẽ thứ hai là hẳn khôn bao giờ hành động như vậy.

Tuy nhiên, sự kiện này kích động tính hiếu kỳ của chàng rất mạnh. Đồng thời, chàng cũng nổi giận, bởi cái nghĩa khí giang hồ, bởi cái hiệp tâm mà chàng sẵn có, dồi dào, mãnh liệt.

Bằng mọi giá, chàng phải tìm cách giáo huấn kẻ bất lương, nếu cần cũng giết luôn kẻ đó, dứt trừ hậu hoạn cho bao nhiêu nữ nhân khác.

Giữa dòng suối, có một mô đá, rêu xanh mọc phủ, xem ra trơn lấm, với thuật khinh công của chàng, nếu chàng nhảy lên đó cũng chẳng đến đổi trượt.

Chàng nhảy vọt sang mô đá đó liền, đi dọc theo ven mô đá, nhặt thêm một vật nữa.

Một chiếc yếm che ngực nữ nhân !

Chàng cười hì hì, nghĩ rằng gã háo sắc nào đó, cũng quá quác lắm, nhất định quan sát đến đôi vú của nữ nhân !

Đối với chàng, nữ nhân chẳng có giá trị gì song chàng không chấp nhận một nam nhân có hành động mà chàng cho là quá dã man, xem nữ nhân như thú vật !

Rồi một chiếc yếm nữa trôi tới !

Tiểu Linh Ngư buột miệng kêu khe khẽ:

- Thì ra có đến hai nữ nhân sao ?

Một nữ nhân, chàng bất bình, biết được có đến hai nữ nhân, chàng không thắc mắc nữa. Bởi, bên trong có uẩn khúc chi đó, và những nữ nhân này quyết chẳng phải vì lỡ dọc đường mà gặp nạn, vì ngẫu nhiên đến nơi này.

Bỗng có tiếng kêu la kinh hãi từ phía trên đầu suối vọng xuống.

Âm thanh trong trẻo, đúng là của nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư đứng trên mô đá mơ màng đến xuất thần. Một lúc lâu, chàng mở một nụ cười bí hiểm, lẩm nhẩm:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! ... tại làm sao mà ta đi đến đâu cũng gặp cái thứ nữ nhân quái dị mãi ?

Ở phía đầu suối, giòng nước từ trên cao rơi xuống, lòng suối rộng, nước chảy ra, trông như bức màn bố trắng.

Thác nước rơi xuống một tảng đá, hoa nước bắn ra, rơi luôn xuống phân chân đá, hiệp lại thành suối chảy ro re ...

Thác nước nào cũng đẹp cả, thác nhỏ thì đẹp nên thơ, thác lớn thì đẹp hùng vĩ, dù thời gian là bình minh hay hoàng hôn, thác nước vẫn đẹp như thường.

Ở đây, cho rằng thác nước cũng hơi quá đáng, bất quá mọi nước hơi cao hơn lòng suối, dốc đứng thành ra nước vọt ra, phải đổ như vậy thôi !

Tuy nhiên, vẫn có tiếng ồ ồ, róc rách ...

Hiện tạo có hai nữ nhân nằm trần truồng trên tảng đá đó ! Tựa hồ cả hai đều hoàn toàn trần truồng, họ nằm tại đó hứng thác nước từ trên cao đổ xuống, nước đổ như vậy hẳn phải có một trong lượng đáng kể, nếu không nói là phi thường.

Chân họ lúc thì co vào, lúc lại vươn ra, tóc họ theo nước xấp xỏa thành từng lọn, từng lọn, tóc đen phản ánh màu nước trắng, đen và trắng nổi bật trên nền đá xanh.

Nhìn thấy cái cảnh đó, Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Cái cảnh đó khó nhìn quá, chẳng những vì cái thảm hại của hai nữ nhân, mà còn vì họ trần truồng, nhìn thân thể lồ lộ của một người, thì còn gì vô sỉ hơn ?

Tuy nhiên, cái cảnh đó quyến rũ lạ lùng, trừ phi là bậc thánh nhân, còn thì ai lại chẳng thích nhìn, dù biết rằng cảnh đó sẽ dụ con người vào con đường tội ác ?

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Kẻ nào có óc tưởng tượng quái đản như thế ? Thiếu chi cách hành hạ một nữ nhân, sao lại dùng đến một hình phạt như thế ?

Hai người nữ nhân không ngừng rên, chừng như họ đã phát giác có người trông thấy thảm trạng của họ.

Rồi, họ cũng kêu lên:

- Cứu mạng ! Cứu mạng ! ...

Tiểu Linh Ngư hét to:

- Chứ các người không cử động được sao ?

Một nữ nhân gọi to:

- Cứu tôi với ! Ai đó, hãy cứu bọn chúng tôi với !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ai làm ra cái cảnh đó cho các người ? Kẻ đó ở đâu rồi ?

Nữ nhân đó cứ kêu cứu, âm thanh của nàng dần dần suy nhược, môi nàng mấp máy mãi, chừng như muốn nói gì, song không đủ sức thốt thành lời.

Tiểu Linh Ngư chẳng nghe được tiếng nào.

Nơi chàng đứng, các hai nữ nhân đó độ hai trượng. Khoảng cách hai trượng hiện tại đối với chàng chẳng thành vấn đề.

Bất cứ một nam nhân nào, thấy cảnh quyến rũ đó, có thuật khinh công như chàng, dù không động niệm tà dục cũng nhảy qua mà xem.

Chẳng một ai đứng yên mà nhìn một cảnh tượng như vậy được.

Bởi hai nàng đáng thương hại quá chừng, người ta có ai nở điềm nhiên khi thấy hai nữ nhân đáng thương hại lâm nạn như vậy mà không cứu ? Huống hồ cái việc cứu chẳng khó khăn chi cho lắm ?

Nhưng, Tiểu Linh Ngư không nhút nhít, chàng không nhảy sang tâng đá đó, tức nhiên là chàng không cứu rồi !

Vô lương tâm chẳng ? Tàn nhẫn đến mức độ đó chẳng ? Gặp một con vật lâm nạn, nếu có thể, người ta cũng tìm cách cứu nó mà ?

Huống hồ là một đồng loại, Đồng loại đó lại là một nữ nhân, nữ nhân lại có một thân hình hấp dẫn cực độ ?

Chàng không nhảy sang, hai nữ nhân còn hy vọng là chàng do dự, do dự một chút rồi chàng sẽ nhảy sang.

Không, hai nàng không còn hy vọng gì rồi, bởi chẳng những chàng không nhảy sang, chàng lại còn ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi, chàng lại giương mắt nhìn.

oOo

Hai nữ nhân đó, không ai khác hơn là Bạch Phu Nhân và Thiết Bình Cô !

Bây giờ thì Bạch Phu Nhân sửng sờ.

Cái kế do bà toan bày, thực hiện đến giai đoạn đó rồi, kể như chu đáo lắm, động cơ của cái kế đó, là mỹ lực dụ hoặc.

Có con tim nào không dao động trước mỹ lực đó chẳng ? Tim già cũng phải hồi xuân, nói gì tim non phải bốc cháy gấp !

Song con tim của Tiểu Linh Ngư lại bằng đá ! Hoặc giả, chàng không có con tim.

Vì chàng chẳng hề dao động !

Bà dự mưu như thế này: phàm đã bị treo lâu như Tiểu Linh Ngư, được buông tha rồi, là phải khát nước. Giữa rừng núi, khát nước là tìm ngay đến suối.

Mà quanh vùng, chỉ có độc một ngọn suối này !

Thế chàng còn đi đâu mà chẳng đến đây ? Cái chỗ Bạch Phu Nhân chọn lựa, dĩ nhiên phải gần cái nơi Tiểu Linh Ngư bị treo, có như vậy, khi chàng thoát nạn rồi là tìm đến chỗ gần nhất.

Mọi diễn tiến đều xảy ra đúng như Bạch Phu Nhân dự tính.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư không nhảy sang ! Thì dự tính của bà dù đúng chín phần sai một phần, cái phần sai làm hỏng chín phần đúng !

Do sự tiết lộ của Giang Ngọc Lang, Bạch Phu Nhân biết tên chàng là Tiểu Linh Ngư, ngoài ra Thiết Bình Cô còn có cái ơn cứu mạng chàng một lần.

Nếu Tiểu Linh Ngư nhận ra, trong hai nữ nhân đó, có Thiết Bình Cô hẳn chàng không ngần ngại mà nhảy sang cứu nàng, đừng nói chi là tình cảnh đáng thương của Bạch Phu Nhân và Thiết Bình Cô mà bất cứ ai trông thấy cũng xúc động từ tâm tìm cách giải cứu.

Mô đá đó, bị nước đổ mãi, mòn mặt, vừa trơn vừa tròn, chỉ có khoảng giữa là hơi trũng xuống.

Bà và Thiết Bình Cô nằm tại trũng, nếu Tiểu Linh Ngư nhảy sang, vừa chạm chân xuống tảng đá là Bạch Phu Nhân xô nhẹ, chàng phải rơi xuống nước.

Dưới nước, Hồ Dực Sư nấp sẵn, để không bị phát giác, y lặn xuống sâu, dùng đầu một cọng lau làm ống dẫn hơi, ló khỏi mặt nước một chút để thở.

Tiểu Linh Ngư rơi xuống nước rồi, là cầm như sa vào lưới !

Y ngậm một đầu lau, còn đầu kia ló khỏi mặt nước, thở bằng miệng, ngưng thần chú ý nghe tiếng động là y vọt tới.

Dù có thuật khinh công cao tuyệt, Tiểu Linh Ngư cũng khó đặt vững chân trên mô đá trơn trượt đó, nói gì là bị xô ?

Chàng không nhảy sang, không bỏ đi, lại ngồi xuống đó nhìn.

Phải chi chàng bỏ đi, thì cái kế đó cầm như hỏng, ai nhúng nước, ai trầm mình dưới nước phải lên bờ.

Như vậy là đỡ khổ !

Nhưng chàng không bỏ đi, Bạch Phu Nhân bắt buộc phải kéo dài cuộc đàn cảnh đó, hy vọng cuối cùng Tiểu Linh Ngư sẽ nhảy sang.

Kéo dài cuộc đàn cảnh, là ai trảm mình cứ trảm, ai hứng thác nước cứ hứng.

Trảm mình, hứng thác nước, đâu phải là việc sướng ?

Lâu dần, Bạch Phu Nhân cảm thấy khó chịu, thác nước đổ đều đều, mà khí lực của bà thì càng phút càng suy giảm, đã đến lúc bà không còn thở đều nữa được.

Bà liếc xem chừng Tiểu Linh Ngư, chàng vẫn ung dung như thường, ngồi nhàn mà ngắm thác reo, suối chảy.

Chẳng những thế, chàng còn cởi giày ra, kỳ cọ chân ra chiều đặc ý lắm.

Rửa chân xong, chàng lại cất tiếng ca.

Lời ca ứng khẩu mà thành, đại ý nói rằng, có nước trong rửa chân rất sướng, có mỹ nhân rửa mắt rất sướng. Con người có được hai thứ đó, kể cũng đủ rồi !

Bạch Phu Nhân tức uất muốn vỡ lồng ngực. Bà nghiêng răng, mắng khễ:

- Tiểu tử là quỷ chứ không phải là người ! chẳng lẽ hấn khám phá ra cái mưu của ta ?

Khám phá ?

Cái câu đó, bà hướng cái ý về Thiết Bình Cô.

Thiết Bình Cô tức giận từ lúc ra đi, tức giận vì bỗng nhiên mà nàng trở thành một phương tiện cho vợ chồng Bạch Sơn Quân dùng, hết việc này đến việc khác.

Hiện tại, ngoài cái tức, nàng còn thẹn, nhưng nàng cũng buồn cười cho Bạch Phu Nhân quá chừng.

Nàng cố ý thốt:

- Nhất định là hấn khám phá cái kế của chúng ta rồi !

Bạch Phu Nhân căm hận:

- Làm sao hấn khám phá được ? Cái kế của ta kín đáo như trời xanh, chẳng chút sơ hở, hấn làm gì có đôi mắt thánh mà thấy rõ âm mưu của ta ?

Thiết Bình Cô đáp:

- Có rất nhiều người nói rằng, hắc là đệ nhất thông minh trong thiên hạ. Tôi nghĩ, lời nói đó không sai !

Công lực của nàng chưa bằng Bạch Phu Nhân, dưới thác nước nàng thở khó khăn hơn, song chẳng hiểu tại sao, hiện tại nàng cảm thấy khoan khoái, nàng lại thốt hơi to tiếng một chút.

Bạch Phu Nhân lạnh lùng:

- Người định báo hiệu cho hắc biết đó có phải không ? Nên nhớ là tình lang của người còn ở trong tay bọn ta đấy. Nếu cái kế hoạch này bất thành, là người sẽ trở thành quả phụ.

- o O o -